USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **S. I.**, zastoupen JUDr. Vladimírem Horským, advokátem se sídlem Josefa Knihy 177, Rokycany, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 6. 2020, č. j. 60 Az 73/2019 – 39,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 15. 11. 2019, č. j. OAM-952/ZA-ZA11-LE26-2018, žalovaný rozhodl, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12 až 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“).

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, který ji zamítl rozsudkem ze dne 24. 6. 2020, č. j. 60 Az 73/2019 - 39. Rozsudek krajského soudu, stejně jako zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu, je k dispozici na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, ve které namítal, že na základě nedůsledného zhodnocení vnitřní situace v Alžíru došel žalovaný a následně i krajský soud k nesprávnému rozhodnutí. S ohledem na jeho činnost pro organizaci MAK (Hnutí za autonomii Kabýlie) má za to, že mu v zemi původu

hrozí vážná újma. Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Současně požádal, aby soud přiznal jeho kasační stížnosti odkladný účinek.

IV.

[4] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[5] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a odst. 1 s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, na které pro stručnost odkazuje.

[6] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu totiž poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky a stěžovatel ve své argumentaci nevyložil žádné důvody, které by svědčily pro odklon.

[7] Stěžovatel obecně namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu žalovaným, a z toho pramenící nesprávné posouzení věci. K této námitce zdejší soud odkazuje na svou konstantní judikaturu, např. na rozsudky ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 42, ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 - 26, ze dne 4. 8. 2015, č. j. 6 Azs 113/2015 - 30, či ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17. Ve vztahu ke shromážděným podkladům pak rovněž na rozsudek ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81, podle kterého musí být užité podklady (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné. Žalovaný a následně krajský soud při posouzení skutkového stavu vycházeli především z pohovoru se stěžovatelem a dále z informací a zpráv jednotlivých organizací a institucí ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Alžíru. Konkrétně se jednalo o Výroční zprávu Amnesty International 2018 - Alžírsko ze dne 22. 2. 2018, Zprávu Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv v Alžírsku ze dne 20. 4. 2018, informace OAMP: Alžírsko - bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 12. 6. 2018, Vztah Berberů a Arabů na území Alžírska ze dne 5. 1. 2017 a Hodnocení Alžírska jako bezpečné země původu ze dne 9. 4. 2019, a informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky č. j. 104340/2017-LPTP ze dne 9. 6. 2017. Uvedené podklady splňují výše jmenované podmínky a na jejich základě byl skutkový stav zjištěn dostatečně pro posouzení věci ve smyslu citované judikatury. V této souvislosti lze dále uvést, že s podklady rozhodnutí se stěžovatel seznámil dne 25. 4. 2019. Na výslovnou otázku správního orgánu sdělil, že doplnění podkladů nenavrhuje, a neuvedl ani žádné další skutečnosti nebo nové informace, které by měl vzít správní orgán v úvahu při posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

[8] V rámci správního řízení stěžovatel jako důvod odjezdu z Alžíru uvedl incident, který se odehrál na přelomu února a března roku 2017, kdy jej v autobuse oslovili dva neznámí muži, kteří na něj volali jménem. Tito lidé věděli, kdo je, znali jeho matku a otce, a řekli mu, že vědí, že se angažuje ve věci kabylské nezávislosti, a pokud toho nenechá, přejdou od slov k činům. Tato událost jej velmi vystrašila a otřásla jím. Sdělil, že neví, kdo byli ti lidé, kteří ho konfrontovali, nikdy předtím ani potom už je neviděl. Podle jejich postav a chování bylo však poznat, že to jsou lidé, kteří pracují u milicí. Na dotaz žalovaného stěžovatel následně upřesnil, že tito lidé neměli žádnou uniformu, byli v civilu. Tito muži se mu neidentifikovali, nepředstavili se, neřekli mu, kdo jsou, pouze na něj zavolali, on se zeptal, kdo jsou, ale oni mu to neřekli. Ohledně MAK stěžovatel sdělil, že pořádají pokojné pochody, i přesto jsou ze strany státu utlačováni a jejich členové mizí. Své působení v MAK popsal tak, že se zúčastňoval pochodů, avšak nikdy nebyl členem, neboť před schválením členství tuto svou žádost pozastavil, právě z důvodu incidentu v autobuse. K cílům MAK sdělil, že těmi jsou především autonomie, ochrana kultury a historie Kabylů jako národnosti. V této organizaci neměl žádnou funkci či roli, pouze s ostatními připravoval pochody a informace, které při nich šířili. Uvedl, že na pochody chodil ještě předtím, než začal s MAK sympatizovat, už od roku 2009, zúčastnil se tedy asi 7-8 pochodů. Sdělil, že v souvislosti se svou aktivitou pro MAK nikdy neměl žádný jiný problém, mimo zmíněného incidentu v autobuse. Z Alžíru vycestoval dne 15. 11. 2017 do Španělska. S vyřizováním pasu ani s vycestováním ze země neměl žádné potíže. Stěžovatel rovněž uvedl, že nikdy v minulosti neměl žádné problémy s alžírskými státními orgány, úřady, soudy, policií či armádou; rovněž podle svých slov nebyl trestně stíhán a není trestně stíhán ani v současnosti.

[9] Co se týče obav stěžovatele, že mu po návratu do Alžíru hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy z důvodu jeho práce pro organizaci MAK, tyto lze podle mínění zdejšího soudu samy o sobě (aniž by byly provázeny dalšími relevantními okolnostmi) považovat za přehnané a nenaplňující určitou minimální intenzitu a závažnost újmy, která je typově srovnatelná s intenzitou újmy hrozící při nejmírnější azylově relevantní újmě, tj. takové, jež by ještě naplnila znak „pronásledování“ ve smyslu zákona o azylu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2006, č. j. 2 Azs 66/2006 - 52, publ. pod č. 1066/2007 Sb. NSS). Ustálená judikatura k § 14a zákona o azylu (viz například rozsudek ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68, publikovaný pod 1840/2009 Sb. NSS) vyhrazuje doplňkovou ochranu pouze pro nejvážnější a bezprostředně hrozící ohrožení života a zdraví žadatele o mezinárodní ochranu, což rozhodně není případ stěžovatelem tvrzených obav. Podle tvrzení stěžovatele se v případě vyhrožování ze strany dvou neznámých mužů jednalo o ojedinělý skutek a došlo k němu někdy na přelomu února a března roku 2017, přičemž zemi původu opustil až v listopadu 2017 a po celou tuto dobu se zdržoval na stejné adrese. Z uvedených skutečností lze dovodit, že ani on sám své potíže nevnímal jako vážné a bezprostředně hrozící ohrožení života a zdraví. Nejvyšší správní soud nezpochybňuje, že situace ohledně dodržování základních lidských práv v Alžíru je problematická. V této souvislosti však odkazuje na rozsudek ze dne 21. 7. 2005, č. j. 3 Azs 303/2004 - 79, kde uvedl: *„Pokud žadatel o udělení azylu není vystaven žádnému pronásledování nebo diskriminaci z azylově relevantních důvodů, resp. nemá z takového pronásledování nebo diskriminace odůvodněný strach, popř. takové skutečnosti ve správním řízení vůbec netvrdí, pak nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., a to i přes skutečnost, že pochází ze země s nedemokratickým a*

autoritativním režimem, který zásadním způsobem diskriminuje a potlačuje opozici, resp. osoby zastávající politicky odlišné názory.“

[10] Nejvyšší správní soud považuje rovněž za vhodné odkázat na dostatečně prejudikovanou otázku tzv. možnosti vnitřní ochrany, resp. možnosti vnitřního přesídlení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2006, č. j. 4 Azs 164/2005 - 56, ze dne 23. 5. 2006, č. j. 4 Azs 336/2005 - 59, ze dne 3. 8. 2006, č. j. 6 Azs 307/2005 - 87, publ. pod č. 978/2006 Sb. NSS, či ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 - 93, publ. pod č. 1551/2008 Sb. NSS).

[11] Na závěr Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že prostřednictvím azylového řízení nelze žádat o legalizaci pobytu v České republice, neboť pro takový účel obsahuje právní řád České republiky jiné nástroje, konkrétně instituty podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004 - 57). Stěžovatel si nemůže zvolit využití institutů zákona o azylu namísto institutů zákona o pobytu cizinců, neboť mezinárodní ochrana je specifický institut sloužící jako štít lidem, kteří byli ve své vlasti pronásledováni či ohroženi vážnou újmou, nikoli univerzálním nástrojem pro legalizaci pobytu. Právě instituty právní úpravy pobytu cizinců na území České republiky jsou určeny pro případy tohoto druhu, když stěžovatel ve správním řízení sám uvedl, že usiluje o legální pobyt v České republice. Pokud má stěžovatel zájem setrvat v České republice a žít zde, je třeba, aby o to usiloval prostřednictvím institutů zákona o pobytu cizinců.

[12] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[13] Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť žaloba směřovala proti rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany. Podle § 32 odst. 5 ve spojení s § 32 odst. 2 zákona o azylu má v takovém případě podání kasační stížnosti odkladný účinek ze zákona.

[14] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. prosince 2020

Mgr. David Hipšr
předseda senátu